

Joseba Sarrionandia

Maggie indazu kamamila

Jadanik iragan dira hamar urte horditurik etxera eraman behar izan ninduteneko lehen arratsetik. Gogoratzen dut whiskia edan ondoren edalontziaren zolara begira gelditu nintzela eta beiraren moldeen distirak zoratu ninduela, eta ortzadarra espiralean lerratua ikusi nuela, sugea balitz bezala, orotatik deusetara biraka eta neugana amiltzen. Garai hartan, orain bezala, Rum karrikan bizi ginen, Manhattango etxarte estuan, bigarren estaiko etxebizitzan. Konorterik gabe eraman ninduten, bada, biharamunean kontatuko zidatenez. Esnatu nintzenean gorputz osoa mindurik nuen. Egunsentia zen, eta amona atorra luzez jantzirik hurbildu zitzaidan oherat.

‘Egun ona al duk, Stephan?’, erran zidan haserre, ‘Bart, ganora baino alkohol gehiago ekarri huen etxerat. Elbarriaren gisan heldu hintzen. Har ezak kamamila hau!’ Deus ihardetsi gabe edan nuen, kea zerion arren. Kikara hustua amonak hartu zuen, gure aitona zenak bere garaian lan gehiago eta aitzakia gutxiago zituela ahopeka zioela, eta ezkaratzera joan zen.

Amonarekin eta amarekin bizi nintzen, eta ez da erraza alargun birekin bizitzea. Samin asko, oroitzapen gehiegi eta etsipena neurritz gain. Egia erran, ez zitzaidan andere haien arrangura laket. Amonaren baitan tristura ohitura bihurtua zen, horixe zen adinak ematen zion presentea. Ama horditurik kausitzen nuen maiz, bakardadeagatik, tradizioagatik ere bai. Ez da atsegin aienek entzutea, oinazea kutsagarria da. Hala ere, arras maite nituen biak, amona eta ama, haiek ni maite ninduten bezainbat ia, norbere haragiaren haragia maitatzen den bezala.

Ez nintzen etxean usu egoten, lantegitik irten eta hiriko ostatueta abiatu ohi nintzen edo, eguraldi onez, espaloietan barrena paseatzen nintzen. New York geometriaz eta estutasunez moldatua da. Hosto erori bakoitzaren azpian odol tanta bat kausitu ahal da, zementuan inskribatua. Lau milioi ahate hiltzen omen dira egunero, eta milioi bat axuri, eta milaka zakur deslai New York hitsean. Hudson ibaiak bost milioi gizonen gernua eta lau milioi emakumeren hilerokoa darama olio gantzuturik, korronte beti ilunean.

Arratsak goizak baino argitsuagoak dira hiri handian. Mundua itzali eta ziutatea pizten da. Arratsetako kolore anitzen artean abiatu ohi nintzen, batzuetan, etorbide luzeetan barrena oinez ilunabarretik goizaldera arte, East River eta Bronx alderaino ere bai. Neskatilek, zeta koloretsuko soinekoz, keinuka izterrak erakusten dituzteneko karriketan behera ere ibiltzen nintzen. Ibili, kai-txoriak ezkututzen zirenetik egunkari saltzaileak jalgitzen zirenera arte ibili; horrela biltzen nituen zangoetan orenak. Taberna edo ostaturen batera sartzen nintzen bestetan, laztan soilen baten bila edo barneak whiskitan itotzeko asmoz.